

Prædiken til Anden pinsedag

Joh. 3, 16-21

På anden pinsedag hører vi nogle meget smukke, men også meget vanskelige ord. De ord, jeg netop har læst her, er bibelord, som er blevet gentaget i århundreder. ”Således elskede Gud verden, at han gav sin søn, den enbårne, for at enhver som tror på ham ikke skal fortabes, men have evigt liv”. Men når vi hører disse ord i dag, så skal der en oversættelse til. Vi er langt fra den virkelighed, disse ord er blevet til i, og vi kan have svært ved at forstå det verdensbillede, der rulles op her.

Men måske er det ikke så svært endda. Vi har bare problemer med at forstå dette med fortabelse, og at Gud skulle dømme verden. Hvorfor i al verden skulle Gud dog det? Er Gud en gammel sur mand, der gerne vil gi' os nogen på hovedet for at få tilfredsstillt sin egen sadisme? Sådan kunne vi godt opfatte det, ud fra ordene, der lyder, som de lyder. Men nej, sådan forholder det sig ikke. Vi skal for at forstå de meget gamle ord i tankerne bevæge os langt tilbage i tiden, tilbage til Adam og Eva, de to, som Bibelen kalder de første to mennesker i verden, så længere kan vi faktisk ikke komme. Vi hørte også om dem i går, pinsedag. Der hørte vi, at Gud Herren skabte mennesket og pustede ånde i mennesket, så mennesket blev et levende væsen. Og et levende væsen, det er ikke bare noget ligegyldigt.

Hvad var det, der skete dengang? Ja, der

skete det, at Adam og Eva, de første to mennesker, de var blevet spillevende, og det betød, at de havde fået en opgave, de havde fået et ansvar. Det var et livsvilkår for dem, at deres liv var indrettet med nogle bestemte rammer, ganske som vores liv er det. Men vi kender jo godt til dette, at vi gerne vil sprænge rammerne. Jeg vil gerne se, hvad der er ude på den anden side af de rammer, jeg lever mit liv indenfor. Adam og Eva havde et livsvilkår, en ramme, der fortalte dem, at de havde det bedst med at acceptere, at Gud også var der et eller andet sted. Sådan var det, og dermed var det også sagt, at de ikke var dem, der styrede deres eget liv. Der var en større sammenhæng, som de ikke helt kunne overskue, men som de tog for gode varer. En tid. For så var det, at det ikke længere var nok. Rammerne var for snævre, livet måtte være meget bedre alle andre steder, end dér hvor de lige var. Naboen græsplæne ville have været grønnere, hvis der havde været en nabo. Det var der så ikke, men den gamle historie fortæller os, at der til gengæld var en slange, en der satte splid mellem andre.

”De er alt for snævre de rammer, som I lever under. I skal udvikle Jer selv, I skal udfolde jer selv, for det der stillestående liv, I lever, det er ingenting til. Tag og mærk verden. Spis af træets frugter, uanset, om det er det, jeres liv er til eller ej”. Det gjorde de så.

Udgivet af

Grundtvigsk Forum
Nr. 152. 114. årgang
Maj 2013
ISSN 0901-2214

Redaktion
Sognepræst
Margrethe Dahlerup Koch
Høbrovej 3
6980 Tim
mdk@km.dk

Sognepræst
Søren Jensen
Byløkken 27
8240 Risskov
sjen@km.dk

Søndagslæsning
udkommer hver uge på
www.grundtvig.dk
– hvor man også
kan tilmelde sig
elektronisk nyhedsbrev
om Søndagslæsning

Grundtvigsk Forum
Farvergade 27
1463 København K
Telefon 3373 2800
vartov@vartov.dk

Men det var deres liv ikke til. Den gamle fortælling siger, at Gud havde sagt, at sådan skulle deres liv ikke udforme sig. Men det kom det så til. Livsvilkårene, dem ville de selv bestemme, og dermed afsatte de Gud. Vi ved bedre selv, sagde de. Pjat med dig, Gud, vi kan selv. Og den holdning fulgte med i generation efter generation. Det var første kapitel.

Det næste kapitel er så den tanke, at det måtte Gud da være ganske vred over. Det var bedre at se, om ikke det var muligt at gøre Gud glad igen. Det var bedre at opføre sig ordentligt og bringe ofre til Gud, så Gud kunne mærke, at det med Adam og Eva, det var bare en parentes. Men det var ikke en parentes. Og de mange ofre, som mennesker har båret frem, de var ligegyldige, for de kunne jo ikke gøre det gjorde ugjort. Nu var Gud afsat, og hvad gør mennesker så? Hvad gør Gud så? Ja, mennesker prøvede at ofre sig ud af kniben og lod som om, Gud var en Gud, der kunne li' ofringer, slagtede dyr og spiseregler og den slags. Men det var den forkerte Gud, mennesker havde i kikkerten. Det var den Gud, der i virkeligheden var en dårlig kopi af mennesket selv. Det var faktisk mennesket, der i bondeanger over at have rodet rundt og gjort alt det forkerte, sagde til sig selv: "Nu må jeg hellere spille Gud for at få tingene i orden". Men det er en dårlig måde at være menneske på, for så prøver jeg jo på at være Gud i stedet for at være menneske. Derfor er vi allerede nu fremme ved det tredje kapitel, som just er dagens evangelium, om Gud der elskede verden.

Gud ville prøve, hvordan det var Adam og Eva havde fjumret rundt i det, og derfor blev Gud menneske i Jesus Kristus. Gud, der selv pustede ånde i mennesket, så det blev et levende væsen, den Gud var så levende, at Gud blev menneske.

"Gud sendte ikke sin søn til verden for at

dømme verden", siger de gamle ord i dagens evangelium. Nej, det er ikke sådan et hævn-togt, der er tale om. Der er tale om, at verden skal frelses ved Jesu Kristus, og det er noget andet. Det er Guds forsøg på at rette op på det hele. Det er her, Gud siger til mig: "Du behøver ikke at spille Gud selv, det er der en anden til, der er bedre end dig. Du kan få lov til at være menneske". Og det kan jeg, fordi Gud netop selv har prøvet at være menneske, og ved, hvordan det er.

Det er noget af det, de gamle ord vil fortælle, selv om de gør det i et andet sprog. De fortæller om lyset og mørket. De fortæller, at når Gud har givet mig lov til at være menneske, så er det hele ikke bare lutter lagkage af den grund. Nej, der er nemlig forskel på godt og ondt, der er forskel på lys og mørke, og det er det, jeg skal bruge mit liv på at lære.

Men det er nemmere at lære, fordi Gud selv har været menneske, det er nemmere at lære, fordi Jesus Kristus har sat nogle pejlemærker op, så lyset kan skinne i mørket. Og et af de pejlemærker hedder tro. Det er derfor, det understreges så kraftigt i de gamle ord: "Den, der tror på ham, dømmes ikke". Nej, for der er ikke tale om hævn og dom fra Guds side, der er tale om, at jeg som menneske kan tro på, at det, Gud siger om mit liv, er sandere og bedre end det, jeg selv kunne have sagt.

Anden pinsedag er da også den dag, hvor jeg får at vide, at det ikke bare er fortid. Det var ikke bare noget, der skete engang for 2000 år siden. Nej, det er muligt at fortælle det videre, så lyset kan skinne alle de steder, hvor det ellers har svært ved at nå frem. Det er muligt at fortælle videre om Gud, der blev menneske. Det er muligt at holde dåb, så det bliver sagt ganske tydeligt, at Adam og Eva tog fejl, men nu behøver vi andre ikke at gøre deres fejltagelser om igen. Vi kan derimod lade Gud føre ordet. Det er det,

der sker, når vi holder gudstjeneste. Så er det ikke præstens ord, der er det afgørende, men Guds ord. Det er det samme i dåben. Her siger Gud til os, at han bliver ved med at puste ånde i os levende væsener og lade lyset skinne i mørket. Til vores glæde, til vores fremtid.

Gud ske tak for det. Amen.

Leif Arffmann
Sct Johannes Kirke, Vejle

Salmer:
290, 42, 449, 491, 752